

СРЕБЪРНАТА КОШНИЦА

Превод от английски: Владимир Бубняк, 1996

chitanka.info

На брега на река Нарбада се намирал дворецът на цар Читрадев. Един от многобройните му слуги се наричал Говинд. Рано една сутрин Говинд придружил принцеса Нандини до царската градина, за да си набере цветя. Принцесата носела една сребърна кошница, в която слагала различни цветя. След като я напълнила, Нандини си тръгнала към къщи.

Докато Нандини и Говинд вървели по обратния път, те видели старец с бяла брада и оредяла коса. Той седял точно пред царската градина и говорел с няколко човека.

— Какъв е този човек? — попитала Нандини. — Какво прави тук?

— Почакай ме тук, принцесо, ще отида да разбера — казал слугата и се запътил към разговарящите хора.

След няколко минути се върнал и казал на Нандини:

— Този стар човек е гадател. Той може да каже кой за кого ще се ожени.

— Наистина ли може?! — възкликнала принцесата. — Колко интересно. И как го прави?

— Взема два стръка трева и ги омотава — обяснил Говинд. — Казва, че това се наричало брачния възел на Брахма.

— Върни се при стареца, Говинд, и разбери кой ще се омъжи за мене.

— Но принцесо, това няма да е разумно. Тези гадатели говорят лъжи, само за да зарадват хората. Така си изкарват прехраната. По-добре да се стои по-далеч от тях — опитал се да я разубеди Говинд.

— Не съм те молила за съвет — срязала го принцесата. — Просто иди и разбери това, което искам.

— Както желаете, господарке — отвърнал слугата. — Щом това е вашата воля, ще отида и ще попитам.

И Говинд отишъл при гадателя, а Нандини останала да го чакала в градината.

— Идвам при тебе от името на царското семейство — прошепнал слугата на гадателя. — Бих искал да говоря с тебе насаме, така че никой друг да не ни чуе.

Старецът и Говинд се отделили настрана.

— Какво искаш да знаеш? — запитал гадателят.

— Принцеса Нандини иска да разбере кой ще се ожени за нея — отвърнал слугата.

Старецът взел два стръка трева и ги съединил. Вгледал се внимателно във възела. Накрая се усмихнал и казал на Говинд:

— Ти ще се ожениш за принцеса Нандини.

— Аз! — извикал слугата — Ти грешиш. Та аз съм прост слуга.

— Няма никаква грешка — отговорил старецът. Ти ще бъдеш неин съпруг.

Бавно и унило Говинд тръгнал към царската градина.

— Е? — попитала го принцесата. — Какво ти каза той?

— Принцесо, предупредих ви, че тези гадатели никога не казват истината. Неговите думи са толкова грозни, че не мога да ги повторя.

— Какво каза той?

— Не мога да ви отговоря. Прекалено лошо е, за да бъде повторено, принцесо.

— Говинд! — извикала строго принцесата. — Заповядвам ти ми кажеш какво е предсказанието на стареца.

— Както желаете — отговорил слугата. — Щом ми заповядвате, ще се подчиня. Той каза, че ще се омъжите за мене.

— Какво нахалство и безочие! — изпищяла принцесата. — Как смееш да повтаряш пред мене такива глупости!

Нандини била толкова ядосана, че заплатила сребърната кошница с цветята по главата на Говинд. Без да погледне какво е станало, тя се върнала в двореца. Сребърната кошница ударила Говинд по челото и направила дълбока рана. Тя започнала да кърви, скоро лицето му било обляно в кръв. Това много го ядосало.

— Маже и да си принцеса, но нямаш право да ме обиждаш така — промърморил той след отдалечаващата се принцеса.

После се навел, събрал цветята в кошницата и се прибрал къщи.

— Надявам се, че никога повече няма да я видя — повтарял си слугата по пътя към къщи.

Като се прибрал, решил да не се връща в двореца. Намислил да се отправи на път, да скита из далечни страни. Все някъде ще си намери хляб и подслон.

Рано на другата сутрин се приготвил, сложил в торбата малкото неща, които имал и потеглил. Заради раната, която имал на челото, главата му била превързана. Той вървял, вървял, минавали дни и нощи

и накрая стигнал до голям град. Направило му впечатление, че всички били облечени в нови, хубави дрехи и били много щастливи. Явно бил пристигнал по време на някакъв празник.

— Какво става тук? — попитал Говинд едно момче.

— Нищо ли не знаеш? Днес ще бъде избран новият цар.

Говинд поискал да научи нещо повече.

— Нашият цар почина наскоро — продължило момчето. — Преди да умре, той издаде заповед следващият цар да бъде избран от неговия слон. Днес слонът ще избере новия ни цар. Това е причината толкова принцове и благородници днес да са в града. Ела и ти да се повеселиш.

Говинд отишъл с момчето до мястото, където се очаквало появяването на слона. Там вече се били събрали тълпи от народ, най-отпред се били подредили принцовете и благородниците. Всеки се надявал, че ще има късмета да бъде избран от слона.

Във въздуха се носела музика, ехтели удари на барабаните. Задал се царският слон. Той имал величествени бивни и бил богато украсен за необикновената церемония. На хобота си носел красив венец. Според заповедта на царя слонът трябвало да сложи този венец на главата на мъжа, който ще стане цар. Слонът се движел бавно между хората, вглеждал се внимателно във всеки, но не можел да избере никого. Отминал всички принцове и благородници, без да е избрал никой от тях. Тържествено пристъпил към обикновените хора.

— Той продължава да търси бъдещия цар! — казал някой.

Силна възбуда преминала през тълпата. Хората започнали да крещат и да наричат слона с нежни и красиви имена. Всеки искал да се доближи и да го погали. Но слонът бавно продължил напред.

Изведнъж той се изправил пред Говинд. Огледал го много внимателно. След това му се поклонил и поставил венеца на главата му. Говинд бил избран за цар!

Хората започнали да надуват свирките от раковини и да бият барабаните. Министри и офицери се изправили пред него, за да му изкажат почитта си. Говинд бил удивен. Имал чувството, че сънува. Не можел да повярва, че всичко това се е случило наяве. Тълпата го качила на слона и пищната процесия се запътила към двореца. Там всичко било готово за тържествената коронация.

Говинд бил много добър цар — мъдър и благороден. Работел усърдно и управлявал добре царството си. Хората го обичали и уважавали. Надлъж и нашир се разнесла вестта за справедливото му управление.

Дошло време цар Говинд да се ожени. Той изпратил своите вестноосци да търсят подходяща съпруга.

Славата на знаменития цар Говинд достигнала и до цар Читрадев, бащата на Нандини. Той също търсел съпруг за дъщеря си и решил, че ще бъде много хубаво ако Нандини се ожени за Говинд. Затова изпратил свои вестноосци до Говинд с предложение да му даде дъщеря си за жена. Младият владетел се съгласил и скоро вдигнали голяма сватба. Всички благославяли царската двойка.

Говинд се върнал в своя град, където го посрещнали радостно. Тържествата продължили и всички обикнали новата царица.

Един ден Нандини попитала Говинд:

— От какво ти е този белег на челото? Трябва да си извършил някое много смело дело, за да се нараниш така?

Говинд се усмихнал:

— Този белег — отвърнал той, — е свещеният белег на брака.

— Нищо не разбирам — учудила се Нандини. — Каж ми честно, как получи този белег.

— Много е просто — отговорил царят. — Този белег е знак на добър късмет. Той ме направи цар, а също и твой съпруг.

— Говинд, аз още не мога да разбера какво говориш — извикала Нандини нетърпеливо. — Помолих те да говориш ясно. Как получи белега?

— Добре — отвърнал Говинд. — Почакай един момент и ще ти обясня.

Той бързо излязъл от стаята и се върнал със сребърната кошница.

— Спомняш ли си я? — попитал жена си царят.

Нандини погледнала кошницата. В първия момент била озадачена, но след това я познала.

— О! Та това е моята кошница за цветя.

Нандини се вгледала в царя.

— Чак сега разбирам. Ти си онзи Говинд. Аз хвърлих кошницата по тебе. О, Говинд, прости ми, че тогава те ударих. Не знаех, че съм те наранила. Този ден се държах много лошо. Нали ще ми простиш?

— Няма какво да прощавам, скъпа моя — отговорил Говинд, — всъщност трябва да ти благодаря, че ме удари с кошницата.

— Да ми благодариш ли? Но защо? — попитала Нандини.

— Ако не беше се разгневила и не ме беше ударила с кошницата, аз нямаше да напусна двореца. А ако не бяха напуснал двореца, нямаше да стана цар. И ако не бяха станал цар, нямаше да се оженя за тебе.

— Всичко това е чудесно. В края на краищата онзи стар гадател излезе прав — възкликнала Нандини.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.